

Arrest

nr. 244 750 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster
van haar dochter X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar dochter X, op 16 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 14 mei 2018, voor haar en haar minderjarige dochter, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde verzoekster op 27 mei 2019 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 236 653 van 9 juni 2020 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

Het bestuur maakte op 29 juni 2020 de volgende evaluatie van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“(…)

□ Hoger belang van het kind: Betrokkene verblijft in België met haar minderjarige kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

□ Gezins- en familielevens: Betrokkenen verklaarde in België te verblijven met haar minderjarige kind. Zij maken beiden het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verblijven haar meerderjarige dochter en haar moeder in België, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Zij maken echter eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden. Daarnaast verblijven een broer in Spanje en de tante van haar dochter in België, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.

□ Gezondheidstoestand: Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. (…)”

Op 29 juni 2020 nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A. M. + 1 kind: P. A., N. M. (...)
voornaam : A. L.
geboortedatum : 14.02.1977
geboorteplaats : C.
nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van “van artikel 18 van het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, en van artikels 7,1° en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing stelt een einde aan het legaal verblijf van verzoekster en geeft haar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De uitvoering van die beslissing is echter, zowel praktisch als wettelijk, onmogelijk.

Op 30.6.2020 hebben de Belgische autoriteiten het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, aangenomen, waarvan artikel 18 thans als volgt luidt:

“ Art. 18. § 1. Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf en onverminderd artikel 20 is het toegelaten om:

1° te reizen vanuit België naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;

2° zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen;

3° te reizen vanuit België naar de landen die zijn opgenomen in de lijst bekendgemaakt op de website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en om te reizen naar België vanuit deze landen.”

De reis vanuit België naar Colombia of Venezuela is aldus verboden.

Artikel 7 van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. In het arrest Ouhrami van 26.7.2017 (C-225/16) beschreef het Europees Hof van Justitie de terugkeerprocedure als volgt:

“48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast”.

Het gaat aldus tegen de ratio legis van de richtlijn een legaal verblijf te beëindigen en een bevel om het grondgebied te geven aan een vreemdeling die niet verwijdbaar is en het bevel niet kan uitvoeren. De recente besluiten van advocaat-generaal Pikamaë in de zaak TQ (C-441/19, 2.7.2020, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=228048&pageIndex=0&doclang=fr&mode=req&dir=&occ=first&part=1>) bevestigen die analyse.

Een bevel geven aan een vreemdeling die niet in staat is het grondgebied te verlaten is met andere woorden strijdig met artikel 6 van de richtlijn, en aldus met artikels 7 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.”

2.1.2. De verzoekende partij, die ook optreedt voor haar minderjarig kind, wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen op 29 juni 2020 terwijl op dat ogenblik reeds maatregelen door de regering waren genomen in het kader van de corona-crisis. Zo was het reeds verboden om niet-essentiële verplaatsingen te maken op het Belgische grondgebied. De verzoekende partij citeert artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het corona-virus Covid-19 te beperken (hierna: het M.B. COVID) correct. Verzoekende partij kon bijgevolg onmogelijk voldoen aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat een reis vanuit België naar

Venezuela of Colombia verboden is. De gemachtigde heeft een beslissing genomen die onuitvoerbaar is voor de verzoekende partij.

2.1.3. De Raad wijst erop dat het M.B. COVID, waarnaar de verzoekende partij verwijst, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

In haar artikel 25 wordt voorzien: *“Het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, wordt opgeheven.”*

Zoals de verzoekende partij stelt, voorziet artikel 18 van het M.B. COVID dat niet-essentiële reizen vanuit België verboden zijn, waarbij de Raad opmerkt dat niet is aangetoond dat reizen naar Venezuela verboden zijn, nu de lijst, bekendgemaakt op de website van de Federale Overheidsdienst, niet werd onderzocht door de verzoekende partij. Minstens blijkt dit niet. Bovendien verandert deze lijst met de regelmaat van de klok.

Voordien was artikel 13 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 van toepassing. Daarin werd een verbod van niet-essentiële reizen vanuit België voorzien. De Raad wijst erop dat de coronamaatregelen hoogstens om een tijdelijke belemmering gaan, niet van aard om de rechtmatigheid van de bestreden beslissing in vraag te stellen. De verwerende partij stelt ter terechtzitting correct dat bij een eventuele onmogelijkheid de verzoekende partij een verlenging van de termijn om het land te verlaten had kunnen aanvragen, wat de verzoekende partij evenwel niet heeft gedaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat het actuele belang van haar grief aan te tonen, ook niet ter terechtzitting.

2.1.4. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)”

Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.”

2.1.5. De verzoekende partij wijst erop dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en verwijst naar het arrest *Ourahmi* van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) van 26 juli 2017 (zaak C-225/16), §48. Zij meent dat het ingaat tegen de *ratio legis* van deze richtlijn om een legaal verblijf te beëindigen en aan een niet verwijdbare vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zij verwijst ook naar de besluiten van de advocaat-generaal bij het HvJ van 2 juli 2020 in de zaak, gekend onder nummer C-441/19.

In eerste instantie is de bestreden beslissing geen beëindiging van verblijf maar wel de vaststelling dat het tijdelijk legaal verblijf is verstreken omdat het verzoek om internationale bescherming is afgewezen.

De uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft, wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de Terugkeerrichtlijn, en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

In dit geval is de bestreden beslissing enkel een terugkeerverplichting waarbij aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen werd gegeven om het land te verlaten. Waar de verzoekende partij alludeert dat de bestreden beslissing zou ingaan tegen artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn en een citaat weergeeft, terug te vinden in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 van het HvJ, is deze verwijzing niet dienstig of minstens legt de verzoekende partij het nut van deze verwijzing niet uit. In dit geval werd een termijn verleend om vrijwillig terug te keren en kan de verzoekende partij de verlenging aanvragen indien het onmogelijk zou zijn terug te keren naar het herkomstland. Deze voorgehouden onmogelijkheid is vooralsnog niet aangetoond. Hierbij merkt de Raad nog op dat voormeld arrest, gekend onder nummer C-225/16, handelt over het inreisverbod (en haar gevolgen) en de ermee gepaard gaande terugkeerbesluiten en verwijderingsmaatregelen. De verzoekende partij toont evenmin aan op welke wijze artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn niet zou zijn nageleefd. De Raad herhaalt dat het tijdelijk legaal verblijf van de verzoekende partij was verstreken, zijnde de periode van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing kende een schorsende werking tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Raad, tot het arrest nr. 236 653 van 9 juni 2020 ter kennis is gegeven.

Ook de verwijzing naar de recente besluiten van de advocaat-generaal in de zaak van het HvJ C-441/19 van 2 juli 2020 is niet dienstig. Dit besluit handelt over een niet-begeleide minderjarige terwijl de dochter van de verzoekende partij begeleid wordt door haar moeder, de verzoekende partij. De grieven zijn ongegrond in de mate ze al ontvankelijk zijn.

2.1.6. De verzoekende partij voert nog de schending aan van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat de verplichting oplegt de bestreden beslissing te motiveren. In dit geval motiveert de bestreden beslissing dat haar juridische grondslag zich steunt op artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij en haar kind in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet. De motieven vinden steun in het administratief dossier.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.7. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van: *“artikels 3 en 13 van Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”*.

Het tweede middel licht toe:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwistte noch de identiteit van verzoekster, noch het feit dat ze in Venezuela rechter was.

Verzoekster verklaarde dat ze weigerde de vonnissen uit te spreken die haar via haar hiërarchie door de politieke macht gedictieerd werden.

Ze zei om die reden bedreigd te zijn geweest en Venezuela te hebben moeten ontvluchten. Ze verklaarde dat nadien een aanhoudingsbevel ten haren aanzien genomen werd, wegens landverraad. Ze kon een kopie van dit bevel neerleggen, evenals een kopie van haar signalering aan Interpol.

De realiteit van die signalering aan Interpol, en bijgevolge van het bestaan van het aanhoudingsbevel, waren gemakkelijk verifieerbaar, via de federale politie. Verzoekster vroeg aldus aan uw Raad, ofwel haar rechtstreeks als vluchteling te erkennen, ofwel de beslissing van het Commissariaat-generaal te vernietigen zodat het Commissariaat de verificatie bij Interpol door de politie kon laten doen.

Net zoals in de zaak Singh e.a. t. België (EHRM, 2.10.2012) heeft uw Raad geweigerd elementen te onderzoeken die de kern van de asielaanvraag uitmaken. Dit vormt een schending van artikels 3 en 13 EVRM. Dit middel zal verder ontwikkeld worden in het verzoekschrift dat verzoekster bij het EHRM zal indienen. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen werd in navolging van het arrest 236.653 van 9.6.2020, dat artikels 3 en 13 EVRM schendt, schendt eveneens die artikels.”

In wezen herhaalt de verzoekende partij met dit betoog haar grieven, aangehaald ter gelegenheid van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

In het arrest nr. 236 653 van de Raad, uitgesproken op 9 juni 2020, valt te lezen:

“(…)

In een tweede onderdeel van het middel laten verzoeksters het volgende gelden:

“Nu blijkt dat de problemen van Mevrouw A. M. (...) in een stroomversnelling zijn geraakt aangezien haar aanhouding bevolen werd en ze o.a. van landverraad beschuldigd wordt.

Het bestaan van dit aanhoudingsbevel vormt een bijkomende reden om verzoeksters als vluchtelingen te erkennen.

In het licht van het arrest Klein t. Rusland (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 1.4.2010, §56) zou het Commissariaat ten eerste grondig moeten onderzoeken hoe het proces jegens Mevrouw A. M. (...) in Venezuela zou plaatsvinden en welke procedurele waarborgen ze er in het kader van haar toekomstige proces zou krijgen. De mededeling van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties tonen dat die waarborgen onmogelijk aanwezig kunnen zijn.

(...)”

Uit het arrest blijkt dat het aanhoudingsbevel en een brief van rechter M. L. R. aan Interpol van 20 september 2019 in dit beroep was toegevoegd.

De Raad oordeelde in dat arrest:

“(…)”

Zo slagen verzoeksters er niet in de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden bedreiging door onbekenden vanwege het werk van eerste verzoekster als rechter te weerleggen of te ontkrachten.

Vooreerst is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat aan de kern van het relaas van verzoeksters, met name de bewering dat eerste verzoekster bedreigingen zou hebben ontvangen omdat zij in haar vonnissen inging tegen de wil van haar hiërarchisch meerdere of die van hooggeplaatste functionarissen buiten de rechtbank, geen geloof kan worden gehecht omwille van meerdere inconsistenties in de verklaringen van eerste verzoekster.(…)”

De documenten die door verzoeksters in de loop van de administratieve procedure werden neergelegd, zijn niet van aard een ander licht te werpen op de appreciatie van hun vluchtmotieven. Over de documenten die eerste verzoekster neerlegde, wordt door de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd (...)

In het tweede onderdeel van het enig middel halen verzoeksters nog aan dat eerste verzoekster thans in Venezuela wordt vervolgd voor verraad. Haar hechtenis zou op 20 juli 2018 zijn bevolen. Ter staving van hun beweringen voegen zij een aanhoudingsbevel en een uittreksel uit het Venezolaanse strafwetboek (stukkenbundel verzoeksters, stukken 10 en 11). Wat deze documenten betreft, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeksters geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Middels een aanvullende nota neergelegd op 2 maart 2020 brengen verzoeksters voorts een fotokopie bij van een document waarin Venezuela volgens hen de signalering van eerste verzoekster bij Interpol vraagt, met daarop de stempel van Interpol. Middels een aanvullende nota neergelegd op 3 juni 2020 brengen verzoeksters een voor eensluidend verklaarde vertaling bij van dit document. Het weze herhaald dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend. De Raad acht het bovendien bevreemdend dat dit document vermeldt dat verzoekster “advocate van beroep” is, terwijl uit haar verklaringen en de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij in Venezuela werkzaam was als rechter. Ook dat dit document is opgesteld op 20 september 2019 en pas op 21 december 2019 door Interpol wordt bestempeld, wekt argwaan. Ten slotte betreft het hier louter verdere ontwikkelingen in een relaas waaraan geen geloof wordt gehecht om de in de bestreden beslissingen uiteengezette pertinente redenen. Zoals blijkt uit wat hoger is uiteengezet, worden deze vaststellingen door verzoeksters niet op dienstige wijze weerlegd in hun verzoekschrift. De Raad gaat dan ook niet in op de vraag van verzoeksters om verwerende partij te bevelen een verificatie te doen van de signalering van eerste verzoekster bij Interpol. Evenmin bestaat er enige gegronde aanleiding om te onderzoeken hoe een eventueel proces tegen eerste verzoekster in Venezuela zou verlopen en welke procedurele waarborgen zij in het kader van dat proces zou krijgen, zoals verzoeksters in hun verzoekschrift vragen. De verwijzing in dit verband naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) is niet dienstig, nu verzoeksters niet aantonen dat aan deze zaak gelijkaardige feiten en omstandigheden ten grondslag liggen als deze die in casu aan de orde zijn.(...)”

Uit de lezing van dit arrest blijkt dat de signalering aan Interpol en het aanhoudingsbevel aan het toezicht van de Raad zijn onderworpen geweest.

De Raad wijst erop dat huidig beroep niet tot doel kan hebben dat de Raad opnieuw de grieven, aangehaald voor de Raad in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, bespreekt en behandelt. Indien de verzoekende partij meent dat deze onwettelijk zijn beoordeeld, kan zij zich richten tot de Raad van State.

In dit geval moet worden vastgesteld dat er al een beoordeling van artikel 3 van het EVRM werd doorgevoerd in het kader van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, ook door de Raad. De verzoekende partij brengt ook thans geen elementen aan, ook niet in de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, die van aard zijn deze conclusies te vermogen te wijzigen. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), wat niet blijkt te zijn.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het annulatieberoep voor de Raad - zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet - geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten. Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep, dat kan worden ingesteld bij de Raad, *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-

2006, nr. 2479/001, 323). De verzoekende partij brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad beschikken, gesteld in haar overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).”

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk. In de mate het ontvankelijk is, is het tweede middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN